

ΚΙΡΑ ΚΑΣ

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ ΤΗΣ #1 ΕΥΠΩΛΗΤΗΣ ΣΕΙΡΑΣ Η ΕΠΙΛΟΓΗ

Ο ΒΑΣΙΛΙΑΣ
ΤΗΝ ΕΠΕΛΕΞΕ.
Η ΔΙΚΗ ΤΗΣ
ΚΑΡΔΙΑ ΑΝΗΚΕΙ
ΣΕ ΑΛΛΟΝ.

Η Δογοδοσμένη

Ν Ε Α Ν Ι Κ Η Λ Ο Γ Ο Τ Ε Χ Ν Ι Α

Ἡ Δογοδοσμένη

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Η Λογοδοσμένη**

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: The Betrothed

Από τις Εκδόσεις HarperTeen, Νέα Υόρκη 2020

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Kiera Cass

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Πηνελόπη Τριαδά

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Αναστασία Σακελλαρίου

ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Erin Fitzsimmons και Alison Donalty

ΜΑΚΕΤΑ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Τζίνα Γεωργίου

ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Ελένη Σταυροπούλου

© Kiera Cass, 2020

© Φωτογραφίας εξωφύλλου: Gustavo Marx/MergeLeft Reps, Inc., 2020

© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2021

Πρώτη έκδοση: Οκτώβριος 2021

Έντυπη έκδοση ISBN 978-618-01-3808-5

Ηλεκτρονική έκδοση ISBN 978-618-01-3809-2

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδείας του εκδότη κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

Από το 1979

Έδρα:

Τατοίου 121, 144 52 Μεταμόρφωση

Βιβλιοπωλείο:

Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα

Τηλ.: 2102804800 • fax: 2102819550

PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Publishers since 1979

Head Office:

121, Tatoiou Str., 144 52 Metamorfossi, Greece

Bookstore:

13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece

Tel.: 2102804800 • fax: 2102819550

e-mail: info@psychogios.gr

www.psychogios.gr • <http://blog.psychogios.gr>

ΚΙΡΑ ΚΑΣ

Η
Δογοδοσμένη

Μετάφραση: Πηνελόπη Τριαδά

*Για τον πανκ αδελφό μου, Τζέραρντ,
ο οποίος θα διέσχιζε το Σερενγκέτι μ' εμένα στους ώμους του.
Έτσι λέει.*

Από τα

ΧΡΟΝΙΚΑ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ ΤΗΣ ΚΟΡΟΑ

ΒΙΒΛΙΟ 1

*Κι έτσι, οι Κοροανοί τηρούν τον νόμο,
γιατί, αν παραβιάσουμε έναν, τους παραβιάζουμε όλους.*

ΗΤΑΝ ΕΚΕΙΝΗ Η ΕΠΟΧΗ ΤΟΥ χρόνου που η αυγή είχε ακόμα παγετό επάνω της. Αλλά ο χειμώνας έφευγε και τα λουλούδια είχαν αρχίσει να ανθίζουν. Η υπόσχεση μιας νέας εποχής με γέμιζε με ανυπομονησία.

«Ονειρεύομαι την άνοιξη», είπα και αναστέναξα, κοιτάζοντας από το παράθυρο τα πουλιά να σκίζουν τολμηρά τον μπλε ουρανό. Η Ντέλια Γκρέις έδωσε το τελευταίο κορδόνι του φορέματός μου και με οδήγησε προς το έπιπλο της τουαλέτας.

«Κι εγώ», απάντησε. «Τουρνούα. Υπαίθριες φωτιές. Η ημέρα της στέψης πλησιάζει».

Ο τόνος της υπονοούσε ότι θα έπρεπε να ήμουν πιο ενθουσιασμένη από ένα συνηθισμένο κορίτσι, αλλά εγώ είχα ακόμα τις επιφυλάξεις μου. «Υποθέτω».

Μπορούσα να νιώσω την αγανάκτησή της στην κίνηση των χεριών της.

«Χόλις, δεν υπάρχει καμία αμφιβολία ότι θα γίνεις η σύττροφος του Μεγαλειότατου και η συνοδός του στους εορτασμούς! Δεν ξέρω πώς μπορείς να είσαι τόσο ήρεμη».

«Ευχαριστώ τ' αστέρια που έχουμε την προσοχή του βασιλιά φέτος», είπα, κρατώντας τον τόνο μου ελαφρύ καθώς

εκείνη έπλεκε προς τα πίσω τις μπροστινές τούφες των μαλλιών μου, «αλλιώς θα ήταν βαρετά σαν τάφος εδώ».

«Μιλάς λες και το φλερτ που σου κάνει είναι ένα παιχνίδι», σχολίασε, με έκπληξη στη φωνή της.

«Μα είναι παιχνίδι», επέμεινα. «Σύντομα θα προχωρήσει παρακάτω, γι' αυτό ας το απολαύσουμε τώρα που μπορούμε».

Είδα την Ντέλια Γκρέις στον καθρέφτη να δαγκώνει τα χείλη της, χωρίς να σηκώνει το βλέμμα της από τη δουλειά της.

«Συμβαίνει κάτι;» ρώτησα.

Συνήλθε γρήγορα, σηκώνοντας τα χείλη της σε ένα χαμόγελο.

«Τίποτα απολύτως. Απλώς είμαι μπερδεμένη από την αδιάφορη στάση σου απέναντι στον βασιλιά. Νομίζω ότι η προσοχή του κρύβει περισσότερα από όσα βλέπεις».

Χαμήλωσα το βλέμμα, χτυπώντας τα δάχτυλά μου πάνω στο τραπέζι της τουαλέτας. Μου άρεσε ο Τζέιμσον. Θα ήμουν τρελή διαφορετικά. Ήταν όμορφος και πλούσιος και, για όνομα του Θεού, ήταν ο βασιλιάς. Επίσης ήταν καλός χορευτής και πολύ ευχάριτος στην παρέα, αρκεί να ήταν καλοδιάθετος. Αλλά δεν ήμουν ανόητη. Τον είχα δει να πηγαίνει από το ένα κορίτσι στο άλλο τους τελευταίους μήνες. Υπήρξαν τουλάχιστον επτά, μεταξύ των οποίων κι εγώ – και υπολόγιζα μόνο εκείνες που ήξεραν όλοι στην αυλή. Θα το απολάμβανα όσο μπορούσα και μετά θα δεχόμουν τον όποιο αδιάφορο σύζυγο επέλεγαν οι γονείς μου για μένα. Τουλάχιστον θα είχα αυτές τις μέρες να θυμάμαι όταν θα γινόμουν μια βαριεστημένη γριά.

«Είναι ακόμα νέος», απάντησα τελικά. «Δεν τον βλέπω να νοικοκυρεύεται με καμία μέχρι να περάσει μερικά ακόμα χρόνια στον θρόνο. Άλλωστε, είμαι σίγουρη ότι όλοι θα περιμένουν ο γάμος του να έχει πολιτικά οφέλη. Εγώ δεν μπορώ να προσφέρω πολλά σε αυτόν τον τομέα».

Ακούστηκε ένα χτύπημα στην πόρτα και η Ντέλια Γκρέις πήγε να την ανοίξει, με την απογοήτευση ζωγραφισμένη στο πρόσωπό της. Μπορούσα να δω ότι πίστευε στ' αλήθεια ότι είχα μια πιθανότητα και ένιωσα αμέσως ένοχη που ήμουν τόσο δύσκολη. Κατά τη διάρκεια της δεκαετούς φιλίας μας, πάντα στηρίζαμε η μία την άλλη, αλλά τον τελευταίο καιρό ήταν διαφορετικά.

Καθώς ήμασταν κυρίες στην αυλή, οι οικογένειές μας είχαν καμαριέρες. Αλλά οι πιο υψηλόβαθμες ευγενείς και γαλαζοαίματες; Εκείνες είχαν κυρίες των τιμών. Κάτι περισσότερο από υπηρέτριες, οι κυρίες σου ήταν οι έμπιστές σου, οι βοηθοί σου, οι συνοδοί σου... ήταν τα πάντα. Η Ντέλια Γκρέις είχε μπει σε έναν ρόλο που δεν υπήρχε ακόμα για μένα, πεπεισμένη ότι, από στιγμή σε στιγμή, θα υπήρχε.

Αυτό σήμαινε περισσότερα από όσα θα μπορούσα να εκφράσω, περισσότερα από όσα ήξερα πώς να χειριστώ. Τι είναι ένας φίλος εκτός από κάποιον που πιστεύει ότι είσαι ικανή για περισσότερα από όσα πιστεύεις εσύ η ίδια;

Επέστρεψε με ένα γράμμα στο χέρι της και μια λάμψη στα μάτια της.

«Έχει βασιλική σφραγίδα», είπε πειρακτικά, γυρίζοντας το χαρτί πάνω στο χέρι της. «Αλλά, εφόσον δε μας νοιάζει πώς νιώθει ο βασιλιάς για σένα, υποθέτω ότι δε βιαζόμαστε να το ανοίξουμε».

«Φέρε μου να δω». Σηκώθηκα και άπλωσα το χέρι μου, αλλά τράβηξε γρήγορα το γράμμα, με ένα μειδίαμα στο πρόσωπό της. «Ντέλια Γκρέις, άτακτο κορίτσι, δώσ' το μου!» Έκανε ένα βήμα πίσω και έπειτα από ένα κλάσμα του δευτερολέπτου άρχισα να την κυνηγάω μέσα στα διαμερίσματά μου, στριγκλίζοντας από τα γέλια. Κατάφερα να τη στριμώξω δυο φορές, αλλά ήταν πάντα πιο γρήγορη από μένα και

ξεγλιστρούσε πριν καταφέρω να την πιάσω. Μου είχε σχεδόν κοπεί η ανάσα από το τρέξιμο και το γέλιο όταν επιτέλους την έπιασα γύρω από τη μέση. Σήκωσε το γράμμα όσο πιο ψηλά μπορούσε. Ίσως να είχα καταφέρει να της το πάρω, αλλά, καθώς τεντωνόμουν ψηλά, η μητέρα μου εισέβαλε από τις πόρτες που ένωναν τα δωμάτιά μου με τα δικά της.

«Χόλις Μπράιτ, έχεις χάσει το μυαλό σου;!» με επέπληξε.

Η Ντέλια Γκρέις κι εγώ χωριστήκαμε, βάζοντας τα χέρια μας πίσω από τις πλάτες μας και κάνοντας μια κοφτή υπόκλιση.

«Μπορούσα να σας ακούσω μέσα από τους τοίχους να φωνάζετε σαν ζώα. Πώς μπορούμε να ελπίζουμε να σου βρούμε έναν ταιριαστό μνηστήρα, αν επιμένεις να φέρεσαι έτσι;»

«Συγγνώμη, μητέρα», μουρμούρισα μετανιωμένη.

Τόλμησα να σηκώσω το βλέμμα και να την κοιτάξω. Στεκόταν εκεί με την ίδια έκφραση αγανάκτησης ζωγραφισμένη στο πρόσωπό της που είχε συνήθως όταν μου μιλούσε.

«Το κορίτσι των Κόουπλαντ αρραβωνιάστηκε μόλις την προηγούμενη εβδομάδα και οι Ντεβόξ βρίσκονται και εκείνοι σε συζητήσεις. Κι εσύ συμπεριφέρεσαι ακόμα σαν παιδί».

Κατάπια, αλλά η Ντέλια Γκρέις δεν ήταν από τους ανθρώπους που συνηθίζουν να μένουν σιωπηλοί.

«Δεν το βρίσκετε λίγο βιαστικό να παντρέψετε τη Χόλις με κάποιον άλλον; Έχει τις ίδιες πιθανότητες με οποιαδήποτε άλλη να κερδίσει την καρδιά του βασιλιά».

Η μητέρα μου έβαλε τα δυνατά της για να συγκρατήσει το συγκαταβατικό της χαμόγελο.

«Όλοι ξέρουμε ότι η προσοχή του βασιλιά έχει την τάση να είναι ασταθής. Και η Χόλις δεν είναι φτιαγμένη για βασίλισσα, δε συμφωνείς;» ρώτησε με το φρύδι της υψωμένο, προκαλώντας μας να διαφωνήσουμε. «Άλλωστε», πρόσθεσε, «εί-

σαι στ' αλήθεια σε θέση να μιλάς για τις δυνατότητες κάποιου άλλου;»

Η Ντέλια Γκρέις ξεροκατάπιε, με την έκφρασή της παγωμένη. Την είχα δει να φοράει αυτή τη μάσκα ένα εκατομμύριο φορές.

«Ακριβώς», κατέληξε η μητέρα. Αφού έδειξε ξεκάθαρα την απογοήτευσή της για εμάς, γύρισε και έφυγε.

Αναστέναξα, γυρίζοντας στην Ντέλια Γκρέις.

«Συγγνώμη για τη συμπεριφορά της».

«Δεν είναι κάτι που δεν έχω ξανακούσει», παραδέχτηκε, δίνοντάς μου επιτέλους το γράμμα. «Και λυπάμαι κι εγώ. Δεν ήθελα να σε βάλω σε μπελάδες».

Το πήρα από το χέρι της και έσπασα τη σφραγίδα.

«Δεν έχει σημασία. Αν δεν ήταν αυτό, θα ήταν κάτι άλλο». Έκανε έναν μορφασμό που έλεγε ότι είχα δίκιο κι άρχισα να διαβάζω το σημείωμα. «Ω Θεέ μου», είπα, χαϊδεύοντας τα λυτά μαλλιά μου. «Μάλλον θα χρειαστώ τη βοήθειά σου για να τα πιάσω ξανά πίσω».

«Γιατί;»

Της χαμογέλασα, ανεμίζοντας το γράμμα σαν σημαία στο αεράκι.

«Επειδή η Μεγαλειότητά Του ζητά την παρουσία μας στο ποτάμι σήμερα».

«Πόσα άτομα πιστεύεις ότι θα είναι εκεί;» ρώτησα.

«Ποιος ξέρει; Πάντως του αρέσει να μαζεύει πλήθος γύρω του».

Πίεσα τα χείλη μου.

«Αυτό είναι αλήθεια. Θα ήθελα να τον έχω για τον εαυτό μου μια φορά».

«Λέει το κορίτσι που επιμένει ότι όλα αυτά είναι παιχνίδι».

Την κοίταξα και μοιραστήκαμε ένα χαμόγελο. Αυτή η Ντέλια Γκρέις πάντοτε έδειχνε να ξέρει περισσότερα από όσα ήθελα να παραδεχτώ.

Στρίψαμε στον διάδρομο και είδαμε ότι οι πόρτες ήταν ήδη ανοιχτές, καλωσορίζοντας τον καινούργιο ανοιξιάτικο ήλιο. Το καρδιοχτύπι μου δυνάμωσε όταν είδα τον κόκκινο μανδύα με τη γούνα στις άκρες στερεωμένο στους ώμους μιας λεπτής αλλά γεροδεμένης φιγούρας στο τέλος του διαδρόμου. Παρόλο που δεν ήταν στραμμένος προς το μέρος μου, η παρουσία του και μόνο ήταν αρκετή για να γεμίσει τον αέρα με μια ζεστή γαργαλιστική αίσθηση. Έκανα μια βαθιά υπό-κλιση.

«Μεγαλειότητα».

Και είδα ένα ζευγάρι καλογουλισμένα μαύρα παπούτσια να γυρίζουν προς το μέρος μου.

«ΛΑΙΔΗ ΧΟΛΙΣ», ΕΙΠΕ Ο ΒΑΣΙΛΙΑΣ, απλώνοντας το γεμάτο δαχτυλίδι χέρι του.

Το πήρα και σηκώθηκα, κοιτάζοντας μέσα σε ένα ζευγάρι όμορφα ανοιχτοκάστανά μάτια. Κάτι στη βαθιά και σκόπιμη προσοχή που μου έδειχνε όποτε ήμασταν μαζί με έκανε να νιώθω όπως ένιωθα όταν η Ντέλια Γκρέις κι εγώ χορεύαμε και στροβιλιζόμουν πάρα πολύ γρήγορα: ελαφρώς ξεσταμένη και ζαλισμένη.

«Μεγαλειότατε. Χάρηκα πολύ που έλαβα την πρόσκλησή σας. Λατρεύω τον Ποταμό Κόλβαρντ».

«Το έχεις αναφέρει. Θυμάμαι, βλέπεις», είπε, τυλίγοντας το χέρι του γύρω από το δικό μου. Μετά χαμήλωσε τη φωνή του. «Θυμάμαι επίσης ότι ανέφερες ότι οι γονείς σου ήταν λίγο... φορτικοί τώρα τελευταία. Αλλά έπρεπε να τους προσκαλέσω για λόγους ευπρέπειας».

Κοίταξα πίσω του και είδα μια μεγαλύτερη παρέα από αυτήν που περίμενα για την εκδρομή μας.

Ήταν εκεί οι γονείς μου, όπως και κάποιοι από τους λόρδους του ιδιωτικού συμβουλίου, καθώς και πολλές από τις κυρίες που ήξερα ότι περίμεναν υπομονετικά να τελειώσει ο Τζεϊμσον μαζί μου για να έρθει έπειτα η δική τους σειρά. Και

μάλιστα εντόπισα τη Νόρα να με κοιτάζει αφ' υψηλού μαζί με την Άννα Σοφία και τη Σέσιλι να βρίσκεται ακριβώς πίσω της, με την αλαζονική βεβαιότητα ότι ο χρόνος μου σύντομα θα τελείωνε.

«Μην ανησυχείς. Οι γονείς σου δε θα είναι στη μαούνα μας», με διαβεβαίωσε. Χαμογέλασα, ευγνώμων γι' αυτή τη μικρή ανάπαυλα, αλλά, δυστυχώς, η τύχη μου δεν εκτεινόταν και στη φιδογυριστή διαδρομή με την άμαξα ως το ποτάμι.

Το Κάστρο Κερέσκεν βρισκόταν στο Οροπέδιο του Μποράντι, ένα εξαίσιο και εντυπωσιακό θέαμα. Για να κατέβουμε στο ποτάμι, οι άμαξές μας έπρεπε να διασχίσουν αργά τους δρόμους της πρωτεύουσας Τομπάρ... και αυτό έπαιρνε αρκετή ώρα.

Είδα τη λάμψη στα μάτια του πατέρα μου καθώς συνειδητοποίησε ότι αυτή η διαδρομή με την άμαξα ήταν η ευκαιρία του να έχει μια παρατεταμένη ακρόαση με τον βασιλιά.

«Λοιπόν, Μεγαλειότατε, πώς πηγαίνουν τα πράγματα στο σύνορο;» άρχισε. «Ακούω ότι οι άντρες μας αναγκάστηκαν να υποχωρήσουν τον τελευταίο μήνα».

Πίεσα τον εαυτό μου να μη γυρίσω τα μάτια μου προς τα πάνω. Γιατί πίστευε ο πατέρας μου ότι ένας καλός τρόπος για να ξεκινήσει μια συζήτηση ήταν να υπενθυμίσει στον βασιλιά τις πρόσφατες αποτυχίες μας; Ο Τζέιμσον, όμως, αντιμετώπισε την ερώτηση με ηρεμία.

«Είναι αλήθεια. Ο μόνος λόγος για τον οποίο έχουμε στρατιώτες στο σύνορο είναι για να διατηρούν την ειρήνη, αλλά τι πρέπει να κάνουν όταν δέχονται επίθεση; Έχουμε αναφορές ότι ο Βασιλιάς Κουίντεν επιμένει πως τα εδάφη της Ισόλτης πρέπει να φτάνουν μέχρι τις Πεδιάδες Τίμπεραν».

Ο πατέρας μου γέλασε ειρωνικά, αν και μπορούσα να καταλάβω ότι δεν ήταν στ' αλήθεια τόσο ήρεμος όσο έδειχνε.

Πάντα στριφογύριζε το ασημένιο δαχτυλίδι στον δείκτη του όταν ήταν νευρικός, και το έκανε και τώρα.

«Αυτή είναι γη της Κορόα εδώ και γενιές».

«Ακριβώς. Δε φοβάμαι όμως. Είμαστε ασφαλείς από επιθέσεις εδώ και οι Κοροανοί είναι εξαιρετικοί στρατιώτες».

Κοιτούσα έξω από τα παράθυρα, έχοντας βαρεθεί από τη συζήτηση για ασήμαντους καβγάδες στο σύνορο. Ο Τζέιμσον συνήθως ήταν η καλύτερη παρέα, αλλά οι γονείς μου σκότωσαν κάθε πιθανότητα χαράς μέσα στην άμαξα.

Δεν μπόρεσα παρά ν' αναστενάζω με ανακούφιση όταν φτάσαμε στην αποβάθρα και βγήκα από την αποπνικτική άμαξα.

«Δεν αστελευόσουν για τους γονείς σου», είπε ο Τζέιμσον όταν μείναμε επιτέλους μόνοι.

«Σίγουρα είναι οι δυο τελευταίοι άνθρωποι που θα καλούσα σε μια γιορτή».

«Και ωστόσο έκαναν το πιο γοητευτικό κορίτσι στον κόσμο», είπε, φιλώντας το χέρι μου.

Κοκκίνισα και απέστρεψα το βλέμμα μου, με τα μάτια μου να βρίσκουν εκείνα της Ντέλια Γκρέις καθώς κατέβαινε από την άμαξά της, με τη Νόρα, τη Σέσιλι και την Άννα Σοφία να ακολουθούν. Αν πίστευα ότι η δική μου διαδρομή με την άμαξα ήταν αφόρητη, οι σφιγμένες της γροθιές καθώς με πλησίαζε μου έλεγαν ότι η δική της ήταν πολύ χειρότερη.

«Τι συνέβη;» ψιθύρισα.

«Τίποτα που να μην έχει συμβεί άλλες χίλιες φορές». Τέντωσε τους ώμους της προς τα πίσω, κάνοντας τον εαυτό της ψηλότερο.

«Τουλάχιστον θα είμαστε μαζί στη βάρκα», τη διαβεβαίωσα. «Έλα. Δε θα έχει πλάκα να δούμε τις εκφράσεις τους καθώς θα ανεβαίνεις στο πλοίο του βασιλιά;»

Κατεβήκαμε στην αποβάθρα και ένιωσα ένα καυτό ρίγος

να απλώνεται στο μπράτσο μου καθώς ο Βασιλιάς Τζέιμσον πήρε το χέρι μου για να με βοηθήσει ν' ανέβω στο πλοίο μας. Όπως υποσχέθηκα, η Ντέλια Γκρέις ήρθε μαζί μας, παρέα με δυο από τους συμβούλους του βασιλιά, ενώ συνόδευσαν τους γονείς μου και τους υπόλοιπους καλεσμένους στα διάφορα άλλα σκάφη που υπήρχαν στη διάθεση του Μεγαλειότατου. Το βασιλικό λάβαρο ανέμιζε περήφανα στο κοντάρι του, με το έντονο κόκκινο χρώμα της Κορόα να τινάζεται μπρος πίσω τόσο γρήγορα στο αεράκι, που, καθώς σηκωνόταν από το ποτάμι, έμοιαζε με φωτιά. Πήρα με χαρά τη θέση μου στα δεξιά του Τζέιμσον, ενώ τα δάχτυλά του ήταν ακόμα πλεγμένα με τα δικά μου καθώς με βοηθούσε να καθίσω.

Υπήρχε φαγητό για να απολαύσουμε και γούνες για να μας τυλίξουν, αν οι άνεμοι γίνονταν πολύ κρύοι. Φαινόταν πως οτιδήποτε θα μπορούσα να επιθυμίσω βρισκόταν ακριβώς μπροστά μου, πράγμα που εξακολουθούσε να μου προκαλεί έκπληξη: η έλλειψη επιθυμίας όταν καθόμουν δίπλα σε έναν βασιλιά.

Καθώς κατεβαίναμε το ποτάμι, οι άνθρωποι που στέκονταν στις όχθες σταματούσαν και έκαναν υπόκλιση όταν έβλεπαν το λάβαρο ή φώναζαν ευλογίες για τον βασιλιά. Εκείνος ήταν γεμάτος με τόση αυτοπεποίθηση καθώς τους ένευε, στήθος σαν δέντρο.

Ήξερα ότι δεν ήταν όλοι οι βασιλιάδες όμορφοι, αλλά ο Τζέιμσον ήταν. Ασχολούνταν πολύ με την εμφάνισή του, διατηρώντας τα σκούρα μαλλιά του κοντά και το μελαμψό του δέρμα απαλό. Ήταν ντυμένος με την τελευταία λέξη της μόδας χωρίς να δείχνει επιπόλαιος, αλλά του άρεσε να επιδεικνύει τα καλύτερα αντικείμενά του. Το γεγονός ότι έβγαζε τις βάρκες τόσο νωρίς την άνοιξη μπορούσε να το αποδείξει αυτό αρκετά γρήγορα.

Και μου άρεσε αυτό σ' εκείνον, επειδή είχα τη δυνατότητα να κάθομαι εδώ δίπλα του, νιώθοντας βασιλική.

Στην όχθη του ποταμού, κοντά στο σημείο όπου είχε κατασκευαστεί μια καινούργια γέφυρα, στεκόταν ένα ταλαιπωρημένο από τον καιρό άγαλμα, ρίχνοντας τη σκιά του στην πλαγιά που κατέληγε στα γαλαξοπράσινα νερά. Όπως απαιτούσε η παράδοση, οι κύριοι μέσα στις βάρκες στάθηκαν όρθιοι, ενώ οι κυρίες χαμήλωσαν το κεφάλι τους με σεβασμό. Υπήρχαν βιβλία γεμάτα με τις ιστορίες της Βασίλισσας Αλμπρέιντ να ιππεύει το άλογό της στην ύπαιθρο και να αποκρούει τους Ισόλτιους, ενώ ο σύζυγός της, Βασιλιάς Σέιν, βρισκόταν στο Μούρλαντ για κρατικά ζητήματα. Όταν επέστρεψε, ο βασιλιάς διέταξε να τοποθετήσουν επτά αγάλματα της γυναίκας του στην Κορόα και κάθε Αύγουστο όλες οι κυρίες στην αυλή χόρευαν κρατώντας ξύλινα σπαθιά για να θυμούνται τη νίκη της.

Και όντως, σε όλη την ιστορία της Κορόα θυμούνταν τις βασίλισσες περισσότερο από τους βασιλιάδες, και η Βασίλισσα Αλμπρέιντ δεν ήταν καν η πιο σεβαστή. Υπήρχε η Βασίλισσα Χονόβι, που περπάτησε ως το πιο μακρινό σημείο της χώρας, καθορίζοντας τα όρια και ευλογώντας με ένα φιλί τα δέντρα και τις πέτρες που είχε χρησιμοποιήσει ως σημάδια. Μέχρι και σήμερα, οι άνθρωποι αναζητούσαν κυρίως τις πέτρες –καθώς τοποθετήθηκαν από την ίδια τη βασίλισσα– και τις φιλούσαν και εκείνοι, για καλή τύχη. Η Βασίλισσα Λάχζα ήταν γνωστή για τη φροντίδα των παιδιών της Κορόα στο αποκορύφωμα της Πανώλης της Ισόλτης, που ονομάστηκε έτσι επειδή, όταν οι άνθρωποι κολλούσαν και πέθαιναν, το δέρμα τους γινόταν μπλε σαν τη σημαία της Ισόλτης. Τριγύριζε με γενναιότητα η ίδια στην πόλη για να βρει τα μικρά που είχαν επιβιώσει και τα έβαζε σε νέες οικογένειες.

Ακόμα και η Βασίλισσα Ραμίρα, μητέρα του Τζέιμσον, ήταν γνωστή στη χώρα για την καλοσύνη της. Ήταν, ίσως, το αντίθετο του συζύγου της, του Βασιλιά Μάρκελλου. Ενώ εκείνος είχε την τάση να χτυπάει πρώτος χωρίς να κάνει ερωτήσεις, εκείνη επιδίωκε την ειρήνη. Είχα ακούσει ότι τουλάχιστον τρεις πιθανοί πόλεμοι είχαν αποφευχθεί χάρη στην ευγενική ορθή κρίση της. Οι νέοι άντρες της Κορόα τής χρωστούσαν. Το ίδιο και οι μητέρες τους.

Οι κληρονομίες των βασιλισσών της Κορόα είχαν αφήσει ένα σημάδι σε όλη την ήπειρο, και αυτός πιθανότατα ήταν ένας λόγος της γοητείας του Τζέιμσον. Όχι μόνο ήταν όμορφος και πλούσιος, όχι μόνο θα σε έκανε βασίλισσα... αλλά θα σε έκανε και θρύλο.

«Μου αρέσει πολύ να είμαι στο νερό», σχολίασε ο Τζέιμσον, επαναφέροντάς με στην ομορφιά της στιγμής. «Ένα από τα αγαπημένα μου πράγματα όταν ήμουν μικρός ήταν να ταξιδεύω με το πλοίο στο Σαμπίνο με τον πατέρα μου».

«Θυμάμαι ότι ο πατέρας σας ήταν εξαιρετικός ναυτικός», σχολίασε η Ντέλια Γκρέις, μπαίνοντας στη συζήτηση.

Ο Τζέιμσον ένευσε μ' ενθουσιασμό.

«Ένα από τα πολλά ταλέντα του. Μερικές φορές σκέφτομαι ότι κληρονόμησα περισσότερα από τα χαρακτηριστικά της μητέρας μου παρά από τα δικά του, αλλά η ιστιοπλοΐα μου έμεινε. Το ίδιο και η αγάπη του για τα ταξίδια. Εσύ, Λαΐδη Χόλις; Σου αρέσει να ταξιδεύεις;»

Σήκωσα τους ώμους μου.

«Δε μου δόθηκε ποτέ η ευκαιρία. Έχω ζήσει όλη μου τη ζωή ανάμεσα στο Κάστρο Κερέσκεν και το Βάρινγκερ Χολ. Αλλά πάντα ήθελα να πάω στο Έραντορ», είπα ψιθυριστά. «Λατρεύω τη θάλασσα και μου έχουν πει ότι οι παραλίες εκεί είναι πανέμορφες».

«Είναι». Χαμογέλασε και απέστρεψε το βλέμμα του. «Έχω ακούσει ότι είναι της μόδας τώρα τα ζευγάρια να κάνουν ένα ταξίδι μαζί όταν παντρεύονται». Συνάντησε τα μάτια μου ξανά. «Να φροντίσεις ο σύζυγός σου να σε πάει στο Έραντορ. Θα έδειχνες σαγηνευτική στις λευκές παραλίες».

Απέστρεψε ξανά το βλέμμα του, ρίχνοντας βατόμουρα στο στόμα του λες και δεν ήταν τίποτα να μιλάει για συζύγους και ταξίδια και να είμαστε μόνοι. Κοίταξα την Ντέλια Γκρέις, που μου ανταπέδωσε το βλέμμα αποσβολωμένη. Ήξερα ότι, όταν θα μέναμε μόνες, θα αναλύαμε το κάθε κομμάτι αυτής της στιγμής για να καταλάβουμε τι σήμαινε.

Προσπαθούσε να πει ότι πίστευε ότι έπρεπε να παντρευτώ; Ή υπονοούσε ότι έπρεπε να παντρευτώ... εκείνον;

Αυτές ήταν οι ερωτήσεις που πλημμύριζαν το μυαλό μου καθώς ανακάθισα, κοιτάζοντας πέρα από το νερό. Εκεί ήταν η Νόρα με την ξινισμένη της έκφραση, κοιτάζοντας με τα άλλα απογοητευμένα κορίτσια από την αυλή. Καθώς κοιτούσα γύρω μου, πρόσεξα ότι αρκετά ζευγάρια μάτια ήταν στραμμένα όχι στην ομορφιά της ημέρας, αλλά σ' εμένα. Το μοναδικό ζευγάρι που έδειχνε οργισμένο, ωστόσο, ήταν της Νόρα.

Πήρα ένα βατόμουρο και της το πέταξα, πετυχαίνοντάς την ακριβώς στον θώρακα. Η Σέσιλι και η Άννα Σοφία γέλασαν, ενώ το στόμα της Νόρα έμεινε ανοιχτό από το σοκ. Αλλά πήρε γρήγορα μερικά από τα δικά της φρούτα και μου τα πέταξε, με την έκφρασή της να αλλάζει σε κάτι που έμοιαζε με ευτυχία. Χασκογελώντας, σήκωσα κι άλλα φρούτα και ξεκίνησα ένα είδος πολέμου.

«Χόλις, τι στο καλό κάνεις;» φώναξε η μητέρα από τη βάρκα της, αρκετά δυνατά για ν' ακουστεί πάνω από τον θόρυβο που έκαναν τα κουπιά στο νερό.

Την κοιτάξα και απάντησα με απόλυτη σοβαρότητα: «Υπερασπίζομαι την τιμή μου, φυσικά». Είδα τον Τζέιμσον να γελάει καθώς γύρισα ξανά προς τη Νόρα.

Ακολούθησαν γέλια και βατόμουρα να πετάγονται και στις δυο κατευθύνσεις. Είχα καιρό να διασκεδάσω τόσο έως ότου έγειαρά πάρα πολύ για μια δυνατή ρίψη και κατέληξα να πέσω στο νερό.

Άκουσα τις πνιχτές κραυγές και τις φωνές των γύρω μου, αλλά κατάφερα να πάρω μια καλή ανάσα καθώς έπεφτα και ανέβηκα στην επιφάνεια χωρίς να πνιγώ.

«Χόλις!» αναφώνησε ο Τζέιμσον, απλώνοντας το χέρι του προς το μέρος μου. Το άρπαξα και με τράβηξε με ασφάλεια ξανά στη βάρκα μέσα σε μερικά δευτερόλεπτα. «Γλυκιά Χόλις, είσαι καλά; Χτύπησες;»

«Όχι», είπα, τρέμοντας ήδη από το κρύο νερό, «αλλά απ' ό,τι φαίνεται έχασα τα παπούτσια μου».

Ο Τζέιμσον κοιτάξε τις κάλτσες μου και ξέσπασε σε γέλια.

«Κάτι πρέπει να κάνουμε γι' αυτό, έτσι δεν είναι;»

Ακούγονταν γέλια από παντού τώρα που ήμουν καλά και ο Τζέιμσον έβγαλε το παλτό του για να το τυλίξει γύρω μου, κρατώντας με ζεστή.

«Πίσω στην ακτή, λοιπόν», διέταξε, εξακολουθώντας να χαμογελάει. Με κρατούσε κοντά του, κοιτάζοντας βαθιά στα μάτια μου. Ένιωσα ότι σε αυτή τη στιγμή –χωρίς παπούτσια, με τα βρεγμένα μου μαλλιά να είναι ένα χάλι– με έβρισκε ακαταμάχητη. Και ωστόσο, με τους γονείς μου ακριβώς πίσω του, με μια ντουζίνα απαιτητικούς λόρδους εκεί κοντά, έπρεπε να συμβιβαστεί με ένα ζεστό φιλί στο δροσερό μου μέτωπο.

Ήταν αρκετό για να προκαλέσει νέα κύματα στο στομάχι μου και αναρωτήθηκα αν η κάθε στιγμή μαζί του θα ήταν

έτσι. Πέθαινα για ένα φίλι του, ελπίζοντας ότι κάθε φορά που μέναμε για μια σύντομη στιγμή μόνοι μας θα με έπαιρνε στην αγκαλιά του. Μέχρι τώρα, όμως, αυτό δεν είχε συμβεί. Ήξερα ότι είχε φιλήσει τη Χάνα και τη Μίρα, αλλά, ακόμα κι αν είχε φιλήσει και κάποια από τις άλλες, δεν το έλεγαν. Αναρωτήθηκα αν το γεγονός ότι ακόμα δε με είχε φιλήσει ήταν καλό σημάδι ή κακό.

«Μπορείς να σταθείς όρθια;» ρώτησε η Ντέλια Γκρέις, επαναφέροντάς με στην πραγματικότητα καθώς με βοήθησε να κατέβω στην αποβάθρα.

«Το φόρεμα είναι πολύ πιο βαρύ τώρα που βράχθηκε», παραδέχτηκα.

«Ω, Χόλις. Λυπάμαι τόσο πολύ! Δεν ήθελα να σε κάνω να πέσεις!» αναφώνησε η Νόρα όταν κατέβηκε κι εκείνη από τη βάρκα της.

«Ανοησίες! Εγώ έφταιγα και πήρα ένα πολύτιμο μάθημα. Από εδώ και πέρα θα απολαμβάνω το ποτάμι μόνο από το παράθυρό μου», απάντησα κλείνοντάς της το μάτι μου.

Εκείνη γέλασε, δείχνοντας σχεδόν σαν να το έκανε παρά την ορθή κρίση της.

«Είσαι σίγουρη ότι είσαι καλά;»

«Ναι. Μπορεί αύριο να τρέχει η μύτη μου, αλλά είμαι εντάξει, απλώς είμαι μούσκεμα ως το κόκαλο. Δε σου κρατάω κακία. Αλήθεια».

Χαμογέλασε και μου φάνηκε αληθινό.

«Άσε με να σε βοηθήσω», προσφέρθηκε.

«Την κρατάω εγώ», είπε απότομα η Ντέλια Γκρέις.

Το χαμόγελο της Νόρα έσβησε αμέσως και από ικανοποιημένη τώρα έδειχνε αφάνταστα εκνευρισμένη.

«Ναι, είμαι σίγουρη γι' αυτό. Εφόσον δεν είχες ποτέ καμία πιθανότητα να τραβήξεις την προσοχή του Τζέιμσον μό-

νη σου, το να κρέμεσαι από τη φούστα της Χόλμς είναι το καλύτερο που μπορεί να κάνει *ένα κορίτσι σαν εσένα*. Ύψωσε το φρύδι της και γύρισε. «Στη θέση σου θα την κρατούσα πολύ σφιχτά».

Άνοιξα το στόμα μου για να πω στη Νόρα ότι η κατάσταση της Ντέλια Γκρέις δεν ήταν ποτέ δικό της φταίξιμο. Αλλά βρήκα ένα χέρι στον θώρακά μου να με σταματάει.

«Θα σε ακούσει ο Τζέιμσον», είπε η Ντέλια Γκρέις μέσα από σφιγμένα δόντια. «Ας φύγουμε». Ο πόνος στη φωνή της ήταν ολοφάνερος, αλλά είχε δίκιο. Οι άντρες πολεμούσαν στα πεδία· οι γυναίκες πολεμούσαν πίσω από βεντάλιες. Την κράτησα σφιχτά καθώς επιστρέψαμε στο κάστρο. Έπειτα από τόσες προσβολές μέσα σε ένα απόγευμα, αναρωτήθηκα αν θα κατέφευγε στη μοναξιά την επόμενη μέρα. Το έκανε συχνά αυτό ήταν ήμασταν μικρές και η καρδιά της δεν άντεχε ν' ακούσει άλλη λέξη.

Αλλά το επόμενο πρωί βρισκόταν στο δωμάτιό μου, χτενίζοντας αμίλητα τα μαλλιά μου σε άλλο ένα περίπλοκο σχέδιο. Αυτό ακριβώς έκανε όταν ακούστηκε ένα χτύπημα στην πόρτα και, όταν την άνοιξε, μπήκε ένας στρατός από καμαριέρες που έφεραν το ένα μπουκέτο από τα πρώτα άνθη της άνοιξης μετά το άλλο.

«Τι ακριβώς είναι όλα αυτά;» ρώτησε η Ντέλια Γκρέις, οδηγώντας τες ν' αφήσουν τα λουλούδια σε όποια κενή επιφάνεια ήταν διαθέσιμη.

Μια καμαριέρα έκανε μια υπόκλιση μπροστά μου και μου έδωσε ένα διπλωμένο σημείωμα. Χαμογέλασα καθώς άρχισα να το διαβάζω δυνατά.

«“Σε περίπτωση που άρπαξες κυρολόγημα και δεν μπορείς να βγεις έξω στη φύση σήμερα, σκέφτηκα ότι η φύση πρέπει να έρθει στη βασιλίσσά της”».

Τα μάτια της Ντέλια Γκρέις γούρλωσαν.

«Στη βασίλισσά της;»

Ένευσα, με την καρδιά μου να χτυπάει σαν τρελή.

«Βρες το χρυσό μου φόρεμα, σε παρακαλώ. Νομίζω ότι ο βασιλιάς αξίζει ένα ευχαριστώ».

Ο νεαρός βασιλιάς της Κορόα φλερτάρει με ένα σωρό κορίτσια, μέχρι που γνωρίζει τη Χόλις Μπράιτ.

Η Χόλις έχει μεγαλώσει στο Κάστρο Κερέσκεν, ανάμεσα στις άλλες κόρες των ευγενών που τρέφουν την ελπίδα ότι θα τραβήξουν την προσοχή του βασιλιά. Όταν λοιπόν ο Βασιλιάς Τζέιμσον διακηρύσσει την αγάπη του για εκείνη, η Χόλις σοκάρεται... και ενθουσιάζεται.

Ωστόσο, σύντομα συνειδητοποιεί ότι, μαζί με τα πανάκριβα δώρα και την προσοχή, αυτή η νέα ζωή φέρνει τεράστιες προσδοκίες, οι οποίες την κάνουν να αναρωτιέται αν είναι στ' αλήθεια φτιαγμένη για γαλαζοαίματη.

Μια επίσκεψη από τον βασιλιά της Ισόλτης είναι η κατάλληλη ευκαιρία για τη Χόλις να αποδείξει στον Τζέιμσον –και στον εαυτό της– ότι διαθέτει όλα όσα απαιτούνται για να γίνει βασίλισσα. Όταν όμως γνωρίζει έναν Ισόλτιο ξένο, ανακαλύπτει ότι το μέλλον που επιθυμεί είναι ένα μέλλον που δεν είχε τολμήσει να ονειρευτεί ποτέ.

Εκδόσεις **ΨΥΧΟΓΙΟΣ**

www.psychogios.gr

ISBN: 978-618-01-3808-5

9 786180 138085

ΚΩΔ. ΜΗΧ. ΣΗΣ: 25124